

Sygn. akt IV CSK 248/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa S. S.
przeciwko Centrum [...] w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 września 2013 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 października 2012 r., którym oddalono powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 70 000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do wyjaśnienia kwestii:

- czy fakt zaistnienia stanów chorobowych typowych dla zakażenia gronkowcem pomimo jego rzekomego wyleczenia pozwala na przyjęcie, iż zakażenie nie zostało wyleczone całkowicie,

- czy za moment dowiedzenia się o osobie odpowiedzialnej za szkodę należy uznać chwilę, w której powódka niebędąca profesjonalistą powzięła tę informację od profesjonalisty, czy wystarczający z punktu widzenia art. 442¹ § 3 k.c. jest moment, w którym powódka zaobserwowała stany chorobowe, niepozwalające jej na kontynuowanie działalności gospodarczej,
- czy jest nadużyciem prawa w świetle art. 5 k.c. podnoszenie zarzutu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przez osobę wykonującą działalność leczniczą w sytuacji, w której powódka doznała znacznego uszczerbku w zdrowiu fizycznym i psychicznym, utraciła możliwość zarobkowania i boryka się z niedogodnościami dnia codziennego, a opóźnienie w dochodzeniu roszczenia było nieznaczne.

Analiza wywodów zawartych skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienia prawne nie odpowiadają tym wymaganiom. Pierwsze z nich nie dotyczy kwestii prawnych, lecz zagadnień wymagających wiadomości specjalnych, a poczynione w nim założenie o rzekomym wyleczeniu podważa w ogóle sens pytania. Pozostałe nie mają waloru nowości, dotyczą bowiem problematyki, która już niejednokrotnie była w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniana, przykładowo w wyrokach Sądu

Najwyższego z dnia 7 czerwca 2000 r., III CKN 522/99 (nie publ.), z dnia 27 czerwca 2001 r., II CKN 604/00 (OSNC 2002, nr 3, poz. 32), z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CKN 949/00 (Biul. SN 2002, nr 11, s. 11), z dnia 8 listopada 2002 r., III CKN 1115/00 (nie publ.), z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 204/01 (nie publ.), z dnia 13 stycznia 2004 r., V CK 172/03 (nie publ.), z dnia 21 lipca 2004 r., V CK 687/03 (nie publ.), z dnia 3 marca 2005 r., II CK 468/04 (nie publ.), z dnia 27 października 2010 r., V CSK 107/10 (nie publ.), z dnia 12 maja 2011 r., III CSK 236/10 (nie publ.) i z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 370/13 (nie publ.). Poza tym powiazanie pytań ze stanem faktycznym sprawy świadczy o tym, że skarżącej nie chodzi o wyjaśnienie istotnych zagadnień prawnych, a jedynie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]